

Zlé dievča

Zuzana Prelovská

Zlé dievča

Zuzana Prelovská

Obsah

Úvod	4
Zlomenie zelených očí	6
Zabudnutá kapitola	15
Diabol bez pravidiel	22
„Ruky preč, Agrel!“	41
Nepochybuj	47
Nechaj sa kradnúť rytmom	56
„V horore“	63
Status „zadaný“	72
Protiklady nás spoja?	81
Dovoľ mi milovať ťa	89
Zahojenie zelenej duše	96
Pokus č. 4	103
Status „voľná“	113

Flirtovanie, alebo romantik?	120
Pozor, svieti červená	129
Malý infarkt	138
Bez úmyslu	146
Priamy šíp	159
Cieľ na dosah	168
Ďaleký a blízky breh	174
Hádaj, kto	179
Sviatok nazývaný láska	182
Jednou rukou cez sklo	196
Kľúč k druhému prelomu	210
Dohovor - Albumové srdce	235

Úvod

Zlé dievča, som najprv začala písať pred tromi rokmi, na pisateľskej stránke Wattpad kedy sa kniha ešte volala Bad Girl, no po dlhšom zvažovaní, som názov dala do slovenčiny. Na začiatku bola kniha písaná rýchlo, čiže som ju asi 3-krát prepisovala a pridávala jej viac myšlienok u postáv a zdokonaľovala väzbu príbehu. Spokojná som bola po dokončení príbehu v tomto roku, kedy som tam mala všetko, čo som potrebovala. Frázy a myšlienky, ktoré sú v nej uložené, sa buď to premietli v mojej hlave, alebo som ich tam vložila s vlastnej skúsenosti. Taktiež som používala frázy, slová, ale aj vety, ktoré som niekde čítala a zapáčili sa mi tak, že som si ich uložila do mojich poznámok. Príbeh píšem z pohľadu dievčiny, Veroniky, ktorá celý príbeh rozpráva sama, popri čom som tam popridávala aj zopár myšlienok a úvah zo strany Denisa, chlapca, ktorý akoby odštartoval tento príbeh, na ktorom je aj založený názov knihy *Zlé dievča*.
Zuzana Prelovská

Zlomenie zelených očí

Každý už občas zažil niečo, čo by chcel niekomu vyrozprávať, možno dať rady, aby to obchádzalo druhých a vyvarovali sa tak viac bolesti. Bohužiaľ, v mojom príbehu mi nikto takéto rady nedal. Tak vám ich dám aspoň ja. Môj príbeh sa začína netradične. A to dôvodom, prečo som sa stala „*zlým dievčaťom*“. Odpoveď je krátka, no istá. Láska. Áno, možno sa to dalo čakať. V živote môže byť hocikto zamilovaný, ale je len otázkou, či má dosť odvahy na to vidieť, aký ten človek naozaj je. Ako každé dievča mám priateľov, najlepšiu kamarátku, no na nešťastie už aj spolužiaka a zároveň moju bývalú túžbu po láske. Som Veronika. Veronika Karleyová. V skratke mi patrí čierna farba vlasov vypĺňajúca modrý odlesk a moje oči zeleno-striebornej farby, ktoré sú záhadou aj pre mňa. Vlasy som zásadne nosievala v mojom mini copíku, keďže ich nemám dlhšie ako po ramená, no tak či tak, mi to nikdy nedržalo, pretože sa mi príliš vlnia. Preto som prešla na krajší štýl rozpustených vlasov. Aspoň podľa môjho názoru. No ale späť k podstate. Ako každý človek na zemi, som mala vieru a silu, ktorú som v sebe chovala nepriamo a pre niekoho. No moje meradlá sa jednoducho zmenili. A to hneď nastávajúcimi dňom v škole, počas bijúcich sa teplôt medzi zimou a jarou. Počasie aj tak vyzeralo, akoby sa mraky s dažďom bili. Ráno som vstala s odhodlaním, že ho znovu a zas uvidím. Bol mojou každodennou energiou. Síce som

trošku meškala, no svižnejším krokom som sa do triedy dostala včas a bez zbytočných výhovoriek, prečo zase Karleyová mešká. Keď som ho videla, hneď mi pukla žiarovka v hlave, že sa niečo stalo. Urobila by som pre neho všetko, len aby sa usmial. Má tak hrejivý a úprimný úsmev, že na tomto svete sa ťažko taký hľadá. Nikdy nevedel povedať nie. No dnes to nebol on. Ako by mal dvojča s opačným pólom a vymenenými funkciami. Neusmieval sa. Čo som asi od chvíle jeho spoznania nevidela. Chcela som to zistiť a určite mu pomôcť. Nevedela by som si pomôcť, keby ho niečo ťažilo, alebo by sa stalo niečo, čo by som ľutovala. Tak som zašla za ním.

„ Denis?“ otočil sa tak pomaly, až mi prešiel mráz po chrbte a v tvári mu vyhrával ľahostajno- našťavaný výraz.

„ Stalo sa ti niečo? Aa- ak by si po- otroval, teda po- otrebova- l pom- môcť, t- tak.“

„ Veronika, počúvaš sa? Stále koktáš, nevieš si to kontrolovať? Nie si malá, že by si mala nejakú poruchu ako malé deti. Najprv sa nauč poriadne rozprávať a potom sa budeme baviť.“

Ostala som v šoku. Akoby mi niekto šľahol peknú facu do tváre, na ktorej by som mala odtlačok, ktorý by som v danej chvíli nevedela ani na chvíľu maskovať. Chlapec, tak milý a láskavý, sa pretvoril v opak sám. Nevnímala som čas. Počula som iba kvapku, ktorá mi dopadla na hladinu v mojej hlave a ja som povedala poslednú vec, ktorú som dokázala.

„ Vieš... mohlo ťa napadnúť, ak by si niekedy pán uráčil všimnúť, že láska má aj takúto podobu. Že sa niekto bojí

vypovedať city! Máš ty vôbec srdce?! Nenapadlo ťa, že kockám len za to, že ťa milujem?“ S plačom som utekala von. Nemala som seba menší dôvod ostávať v triede a čakať na spasenie. Aj tak by už nikdy neprišlo. Práve teraz bolo počuť, ako mi srdce roztrhal žiaľ na dva kúsky. Moja najlepšia kamarátka Dajana za mnou utekala, no povedala som jej, nech ostane v škole. Nemalo význam za mnou utekať, keď som teraz chcela byť sama a nerušená ničím a hlavne nikým. Videla som jasný cieľ. Pri snahe ukludniť sa, som si každú chvíľu utierala slzy, pričom ma už štípali oči tak, že som poriadne nevidela. Svižným krokom som kráčala domov, kde cesta netrvala až tak dlhú dobu a snažila sa skryť seba menšie náznaky plaču. Možno si práve vravíte, ako to, že som si iba tak odpochodovala domov, keď mám akurát začínať prvú hodinu. Konkrétne chémiu. Pre človeka v dospievajúcom veku je ťažké vysporiadať sa dakedy sám so sebou a radšej si nechať voľný priechod ako to držať v sebe a vidieť všetky tie tváre, ktoré by sa na mňa pozerali ako na osobu čakajúcu na sopečnú explóziu. Myslím si, že aj tie dva prvky, ktoré by som namiešala v skúmavkách na chémiu, by praskli od môjho stresu a neprestajne sa chvejúcim hlasom s knedlíkom uprostred krku. Pred vchodovými dverami domu, som sa skontrolovala v mobile, či mi veľmi nevidno červené oči a snažila sa nahodiť ako takú tvár, hodnú na moju rásnu odpoveď. Predsa len, lepšie som si to načasovať nemohla. Odpoveď som im mala oznámiť do dnešného večera a moja aktuálna situácia mi iba pomohla rozhodnúť sa.

„Mami, oci, som pripravená odísť!“

Myslíte si, čo som to teraz povedala, že nie je také ľahké iba tak povedať, že som pripravená a ide sa hajde preč. Dopredu sme sa o tom pred dvoma týždňami rozprávali. Rodičia si našli prácu v Čechách, konkrétne Brne a zisťovali ako emocionálnu, tak fyzickú situáciu, či by som bola schopná toľko opustiť. Vraveli, že to je ťažké rozhodnutie a preto mi nechali dostatok času, rozmyslieť si moju odpoveď, aj keď ju predbežne poznali. Vedela som, že je táto ponuka na prácu pre nich špeciálnou a že dakedy musím myslieť aj na druhých, aby boli šťastný všetci. No predsa len, je to mesto, v ktorom som sa narodila a hlavne vyrastala. Najprv som plakala nad myšlienkou, že by som stratila Denisa, no teraz som prišla v mojom podvedomí s plačom, že potrebujem jednoznačne odísť. Rázne konania, ja viem, ale na bolesť dakedy pomáha myslieť na niečo iné. Dom sme mali už vyše týždňa držaný od majiteľa, ak by sme sa už rozhodli akokoľvek a myslím, že ho naša odpoveď poteší.

„ Stalo sa niečo ?“

„ Nie, len chcem skúsiť nové možnosti a rozjasniť si obzor do budúcnosti. Viete predsa, že chcem byť návrhárkou. Nové mesto, nové nápady, nie?“

Rodičia súhlasili a volali do školy s vedomím, aby vybavili môj odchod namiesto nejasných nezrovnalostí, ktoré by v opačnom prípade určite nastali. Je pravda, že škola je veľká, ale nejde si nepovšimnúť, hlavne pre ľudí čo ma poznajú, že už som dlho nevidaná pred ich zrakmi. Počas konania činnosti, o ktorej som rozhodla, som ešte rýchlo zašla za Dajanou a našim spolkom, keď končila ich posledná hodina.

Bolo by sebecké povedať naša, keď už do nej asi nikdy nevkročím. Možno tak ako dospelá prezrieť si, čo sa v priebehu rokov zmenilo.

„ Je mi ľúto, že ťa neuvidíme.“

„ Nebojte sa, budem vám každý mesiac posilať pohľadnice s fotkami a ak by ste niečo potrebovali, rada vám v Brne niečo zoženiem“, povedala som s napuchnutými očami, že som skôr vyzerala ako by ma do očí pichla včela. No potešili sa a to je hlavné. Poprosili jedine o to, nech si dávam pozor a zapisujem im dopodrobna, ako to tam vyzerá. Sú to naozaj dobré kamarátky, ktoré sú veľmi skromné. No pomedzi to, som si uvedomovala, že najhoršia rozlúčka bude s Dajanou. Mojou najlepšou kamarátkou. Predsa len sa poznáme už hrozne dlho a nebyť nej, stále by som bola na základe ničoho, lebo to ona ma do všetkého tlačila a dala mi tak najavo, že vo mňa verí. A keď už som pri tom, všetky slúbili, že o dnešnom dni sa nikde a nikomu nebudú zmieňovať. Nepotrebujeme predsa tváre, ktoré by si šuškali o dnešnom dni ako staré babky na dedine, kde každý vie o všetkom. Pre posledné ahoj si ku mne prišla Dajana. Objala ma a pošepkala mi niečo tak, aby sme to počuli iba my dve.

„ Veri , sľubujem ti, že sa to vyrieši, len netlač na pílu.“

„ Neboj, Daji, viem si poradiť, navyše ti budem pravidelne volať.“

Ešte posledný krát som im zakývala s úsmevom, no po otočke do protismeru sa s úsmevom vystriedal smútok. Smutne som kráčala každý krok. Toľko som toho ešte nestihla. A už ani nestihnem. Nemôžem mať dopriate ani to, s čím som žila. A navyše, dnes je jediný deň, kedy môžeme cestovať. Vybrala

som si to ale deň, čo? Doprava je od zajtrajšieho dňa preplnená a preto je dnes jediný deň, kedy nás nestihnú dlhé kolóny na diaľniciach. Balila som si len to základné, pretože to druhoradá mi odnesie dodávka do Brna. Nasávala som poslednú vôňu izby. Poslednýkrát sa pozerám na miestnosť, v ktorej som vždy robila zaujímavé činnosti, či už bláznovstvá s babami. Po hodinách balenia, ktoré bolo také rýchle, ako by ma niekto ihneď šupol na vojenčinu, som zobrala kufor, ktorý bol ťažší ako ja sama a vliekla ho po schodoch. Bol príliš ťažký, čo rozmýšľam, že ma za to stíha karma, pretože som nevidela pod nohy, potkla sa o schod a letela dolu ako špinavé prádlo. Našťastie ma ocko chytil a kufor mi zobral z rúk. Predsa len, jeho sila sa nedá porovnať s mojou. Nabalil ho do kufra a ja som si už sadla do auta. Pozrela som sa na mobil a sledovala čas. Čas, ktorý zrazu tak rýchlo plynie. A kamarátky, ktoré vidím poslednýkrát na dlho. Kamarátky, ktoré miznú. Auto k večeru štartuje a ja prebieham očami od každej maličkosti, nech si všetko zapamätám len v tom najlepšom svetle. Dávam zbohom mestu, ktoré má toľko naučilo, v ktorom som sa narodila. Skloním hlavu a s rukami a nohami sa sklábim do kľbka.

„Zničil si mi život, Agre!“

Hlava sa mi kotúľala z jednej strany do druhej, keď ocko oznámil príchod. Bolo niečo nad ránom, keďže sme cestovali v noci a stáli sme na colnici pre kontrolu našich pasov aj s menšími prestávkami na oddych pre vodiča. Predsa len, nie je ľahké počas noci sledovať s takou bdelosťou cestu. Poprezerala som si všetko rýchlym prebehávaním z očí na

okolie, aby som sa ako tak zorientovala. Naša ulica s názvom Karlova, vyzerá byť bezpečná a dom tiež nevyzeral zle. Nemôžem súdiť, pokiaľ som nevidela všetko. Postavila som sa pred dom a dívala sa naň. V odraze svetla som videla ten starý. Sklonila som hlavu a v nej mi prebehla jedna myšlienka.

„Smutné pomyslenie, ako by sa nič v mojom živote nestalo.“ Z nenazdajky má ocko postrčil, nech sa idem pozrieť na obhliadku dnu. Pomaly som si obzerala každý kút. A až schody má zaviedli k mojej izbe. Prečo je všetko tak strašidelne podobné ako miesto, kde som donedávna žila? Prečo mi to karma robí? Mám zabudnúť, no všetko je tu až priam identicky podobné. Ako som tak zastala a chytila kľučku, vynorila sa mi spomienka, ako ku mne raz Denis prišiel hrať hru na súťaž ako môj nový partner. Aká irónia. Zatriasla som hlavou aby mi to zmizlo z hlavy, inak by som sa rozplakala a to nechcem dovoliť. Nechcem ukazovať slabosť. Chcem dokázať, že dokážem žiť aj bez toho idiota. Že na ňom nebol závislý celý môj život. Otvorím dvere a vyskočí na mňa priestranná a krásna izba. V ružovej farbe. Nie je to až taká zlá farba, ale určite si to raz premaľujem. Aspoň do sivo-ružovej. Chytám sa poličky, ktorá mi prvá razí cestu a jemne špičkami prstov, prechádzam po hladkej doske. Usadím sa na posteľ a pozerám sa okolo. Izba je pekná. Ťažko si zvyknem, no nevravím, že to nepôjde. Všetko sa dá, ak to chcem. Kým príde kamión s vecami, idem sa von prejsť a prevetrať si hlavu.

„Mami, oci, idem sa prejsť a nájsť nové miesta na oddych.“

„Dobre a nezabudni nám dať najlepšie typy, nech vieme kam chodiť.“

„Samozrejme.“ Pomalým krokom vychádzam von.

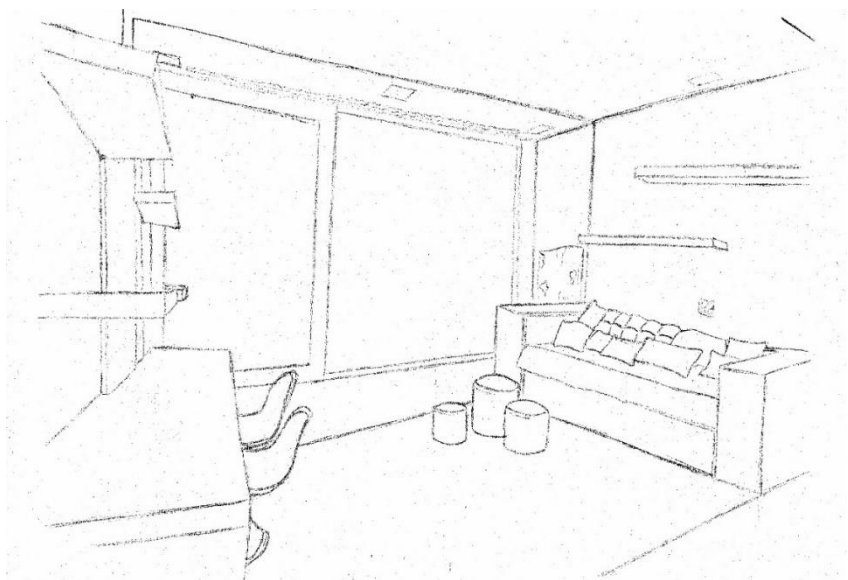
Nohy má vedú do neznáma, no verím im. Dôverujem celému môjmu telu, že ma raz zavedie niekde, kde budem šťastná.

Cestou sledujem okolie a moje oči spočinú na nádhernom parku stavanom na relax. Hneď tam vykročím a pozerám sa okolo. Z nenazdajky vidím pred sebou tieň, osoby stojacej za mnou. Otočím sa, no robiť som to určite nemala. Teda ak som nechcela zažiť niečo, čo som nechcela. Bol to chlapec.

Tak podobný, no zároveň rozdielny. Nevládala som slzy držať v sebe a mučiť sa bez plaču. Je to ako nočná mora. Ako keby mi už nič nedovoľovalo žiť ten usporiadaný život. Znova som sa rozplakala, pretože sa mi to vracia ako bumerang.

Vezmem nohy na plecia a utekám s plačom domov.

Nemôžem to takto nechať, nájdem si tu nové šťastie, ktoré budem šíriť, aj keď to nebude ľahké. No či chcem, či nie, musím sa rýchlo otriasť. Rozhodla som sa, že toto už musí skončiť, inak by to so mnou nedopadlo najlepšie.

Zabudnutá kapitola

Je asi ťažké rozmýšľať nad tým, ako sa cítil Denis. U chlapca je niekedy ťažké zistiť, či ho to trápi, alebo naopak vôbec. No Denis bol ten prvý typ, aj keď sa spočiatku neukázal v najlepšom svetle. Situáciu, ktorú odohral a spôsobil, si v hlave premietal niekoľkokrát. Nevedel pochopiť samého seba. Rozmýšľal nad ňou. V hlave mal iba ju. Jej meno, povahu, vzhľad. A to, ako jej ublížil a nič neurobil. Ani mäkké f. Bol rozhorčený sám zo seba. Rozmýšľal podľa jej povahy, či by bola schopná si ho vypočuť. Vždy to bolo milé a ochotné dievča počúvať. Nemala sklony k opaku dobrého. Ona bola dobro sama. Ako tak sedel na posteli, zapol si mobil a sledoval ako plynie čas. Tak ako plynul, svedomie ho čím ďalej zožieralo od tej situácie v škole. Žralo ho to za živa. Uvedomoval si, že v situácii akú nastolil je veľmi obozretné rýchlo konať. Lebo ak príde neskoro, môže byť zamilovaná do iného a on si môže akurát tak trhnúť nohou. Ako to mohol urobiť dievčaťu, pre ktorú mal slabosť? Ktorú miloval, od kedy ju videl? Zistil o nej dosť na to, že by sa aj vedel považovať za niekoho bližšieho v jej srdci.

„ Nikto by nikdy nevedel urobiť takú hlúposť, ako ten najväčší idiot“.. Pomyslel si v hlave.

„ Ako som to mohol urobiť? Ako som jej to mohol urobiť?! Dievča, ktoré mi dávalo moju budúcnosť, napriek všetkým mojim prekážkam, ktoré v živote mám. Nedokážem sa zmieriť, že by ma nenávidela. Je to môj strach, lebo iba vďaka nej, nie je celý môj život nočná mora. Som hrozný idiot. No nebudem sa ľutovať, ale pokúsim sa chytiť šancu, pokiaľ mi ju niekto nevyfúkne.“

Povedal s odhodlaním. Nemôže sa ľutovať, kým zatiaľ plynie čas, ktorý bez nej stráca. V hlave mu zasvietilo jedno a jediné riešenie. Uvedomoval si, že nebude také ľahké sa k nej dostať. Na um mu vzišla jediná myšlienka ako východisko z tejto situácie. Zobral do ruky mobil a v rýchlosti sekundy klikol na ikonku kontakty, v ktorých hľadal jedno meno pod písmenom D. Vytočil číslo a len dúfal, že mu život dá ešte druhú šancu byť s ňou.

„ Áno?“

„ Daj! Vďaka Bohu, potrebujem niečo vedieť!“

„ Daj! Daj si okamžite pohov, pre kamarátov som iba Dajana. Chcel by si vedieť, kde je Veronika že? To ti nepoviem, poslal si si to, tak si to rieš sám, nie si predsa malé dieťa, ani neschopný, či postihnutý, takže či- .“

„ Dajana! Len jej to chcem vysvetliť, vieš že by som nič také neurobil.“

„ Vážne? A toto bolo potom čo? Koleda?“

„ Ja viem, že som nebol ukážkový a milý už vôbec, no chcem ju získať späť.“

„ Požiadala ma, aby som ti nič nevravela pre prípad, že by si volal.“

„ Chápem ju. No chcem, aby bola šťastná, nechcem aby mala zničený život kvôli idiotovi, ako som ja.“

„ No tak? Ak nechceš aby mala zničený život, daj jej pokoj a bude šťastná aj bez teba.“

„ Dajana ty to asi nechápeš, si jej najlepšia kamarátka a chceš pre ňu to najlepšie.“

„ Áno to chcem, ale ty si aktuálne na druhej strane pomoci a nebudem ti vyrádzať že odišla do Br- brrr, mami zakúr prosím, je tu zima.“

„ Zima? Veď je ešte len prechod teplôt, tak mi netvrď niečo také. Počkaj, Brno??!“

„ Do kelu Denis, zabudni na to hneď!!!“

„ Ďakujem Dajana, si fakt cielené referendum.“

„ Neopovažuj sa Denis, inak si ťa nájdem a to dobre nedopadne, nechaj ju na-.“

No zložil skôr ako mal. Prečo? Uvedomoval si, že samotné stretnutie s ňou bude iné a lákala ho myšlienka stať sa ukážkovým *zlým chlapcom*. Prečo zlým? Veď si to chce vyžehliť nie? No áno, no touto povahou ju asi nepresvedčí, keď naposledy počul slová hodné iba pre idiota. Vypálil z izby ako stíhačka a okamžite utekal za asistentkou, u ktorej

vybavoval čo najskoršie letenky do Brna. Ľahké to nebolo ani náhodou. Aj keď jeho asistentka nie je jeho mama, bojí sa o neho ako o vlastného, keďže ho vychováva spolu s jeho otcom už od útleho veku. Bolo treba veľké množstvo prosieb a sľubov, ktorým by docielil kladnú odpoveď. Keď presvedčil asistentku, bolo treba pohovoriť si v rýchlom a krátkom čase s jeho otcom. Vošiel do priestrannej obývačky, kde si otec riešil biznis za počítačom a jemne zaklopal o dvere, pri ktorých stál. Letenky s čo najbližším odletom do Brna boli vo veľmi tesnom časovom limite a preto sa snažil otca presvedčiť o kúpu letenky v akejkoľvek triede na palube lietadla. Popritom musel nejako vysvetliť, za akým účelom tam chce ísť. Keďže otec nechcel povoliť jeho ľahkomyselnosť, musel do toho zatahnuť aj jeho asistentku, ktorá sa ho nežne opýtala ako ovečka pred vlkom. Predsa len nemala postavenie jeho manželky, takže iný tón, ako nežný, si nemohla dovoliť. Keď sa už započúval, že sa to snažia tajne konzultovať skúšal si aspoň letným nápadom dohovoriť jeho pobyt. Boli to pre neho dosť známe osoby, keďže ich navštevoval dosť často na to, že by sa vedel považovať za niekoho, kto by mohol mať tú poctu bývať aspoň na krátky čas u nich.

„ Denis, kde si myslíš, že budeš bývať?“, spýtal sa otec.

„ To som si už dohodovil.“

„ Ako ti mám veriť? Daj mi dôkaz. Predsa len ťa nenechám sa niekde potulovať bez jasného označenia, kde budeš.“

„ Tu je číslo, stačí iba vytočiť a- .“ Číslo už bolo vytočené a po chvíli nastala vzájomná, no rýchla konverzácia medzi dvoma osobami, keďže bol Denis tak vystresovaný s časom, ktorý sa nebezpečne blížil na odlet, až to jeho otcovi vadilo. Zložil.

„ S čoho si taký nervózný? Ak budeš takýto, nikam nejdeš.“

„ Takže môžem ísť?“

„ Iba pod dvoma podmienkami a ver, že ak ich porušíš, letíš hneď domov. Ak sa tak stane, prídem po teba osobne, čo sa nestáva, takže radšej počúvni.“ Prikývol.

„ Budeš sa učiť a počúvať na slovo. Ja si to budem overovať. Nie že mi urobíš hanbu. A hlavne, dnes ešte nikam nejdeš. Je mi jedno, že odlet je za necelú hodinu, vybavím ti letenku za pár dní, kým si vyriešim svoje nezrovnalosti v práci. Zatiaľ máš čas pobaliť sa poriadne a nie hneď ako stíhačka bez brzdy. Žiadne prehováranie. Dohovoril som.“ Poďakoval a utekal do izby prvou kozmickou rýchlosťou. Aj keď si nepredstavoval, že by tak dlho musel čakať, ale odporovať mu zrovna nemohol. Jeden chybný krok a nepôjde nikam. Tak si rázne otvoril skriňu a vyberal si oblečenie, ktoré bolo potrebné na dlhší čas v jeho neprítomnosti. Už si predstavoval, ako je s ňou a budú spolu viac sami. Je dobré už teraz na niečo také myslieť? Očividne si to Denis myslel. Pozeral sa do zrkadla a naprával si jeho neposedné kusy